

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 13/06-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Jána Lubyho a Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti Ing. A. H., T., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., so sídlom P., namietajúcej porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. A. H. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje, aby vo veci sp. zn. 6 C 220/90 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. A. H. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie 100 000 Sk (slovom stotísíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ing. A. H. p r i z n á v a náhradu trov konania 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý zaplatiť na účet advokátky JUDr. D. S., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2005 doručená sťažnosť Ing. A. H., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., so sídlom P., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90, pôvodne vedenom na Obvodnom súde Bratislava 4 pod sp. zn. 6 Nc 37/88, neskôr pod sp. zn. 6 C 220/90.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal spolu s ďalšími navrhovateľmi 22. februára 1988 na Mestskom súde v Bratislave žalobu proti odporcovi Sl., národnému podniku, B. (teraz T., a. s., B.), vo veci určenia autorstva a uloženia povinnosti určiť výšku splátky odmeny. Sťažovateľ žalobu rozšíril podaniami z 1. júla 1988 a 7. júla 1989.

Sťažovateľ podaniami zo 6. novembra 1989, 13. júna 1990 a z 3. septembra 1990 urgovoal začatie konania vo veci a žiadal o poskytnutie informácie o stave konania. Súd zdôvodňoval prietahy v konaní práceneschopnosťou zákonného sudcu, resp. personálnymi zmenami. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 22. októbra 1991 a bolo odročené na neurčito za účelom predloženia podkladov zo strany odporcu. Ďalšie pojednávanie bolo

nariadené na 22. október 1992 po predchádzajúcich urgenciách právnej zástupkyne sťažovateľa z 9. apríla, 2. júla a z 8. septembra 1992.

Dňa 25. marca 1993 bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie, pričom súd ustanovil za znalca Ing. J. B., ktorý v tomto čase už bol vyčiarknutý zo zoznamu znalcov, a teda nemohol vykonať požadovaný znalecký úkon. Nový znalec Ing. K. P. bol ustanovený až v roku 1994 po predchádzajúcich podaniach sťažovateľa z 5. januára a 2. mája 1994. Následne sťažovateľ podaniami zo 17. januára, 7. augusta a z 29. novembra 1995 opätovne žiadal súd o predloženie znaleckého posudku. Uznesením súdu zo 17. januára 1996 bol opätovne zmenený znalec (bez uvedenia dôvodu). Znalecký posudok bol sťažovateľovi doručený až 10. februára 1997 a sťažovateľ sa k nemu vyjadril podaním z 3. septembra 1998. Následne sťažovateľ podaniami z 23. novembra 1999 a z 10. mája 2000 žiadal, aby súd vo veci konal.

Dňa 30. marca 2001 okresný súd v medzitýmnom rozsudku určil, že odporca riešenie „ZN č. 29/83“ a „ZN č. 100/85“ nevyužíval. Sťažovateľ sa proti rozsudku okresného súdu odvolal 26. júna 2001. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 18. septembra 2002 medzitýmny rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na jeho vecnú nesprávnosť, nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatok odôvodnenia.

Dňa 4. decembra 2003 sa konalo na okresnom súde pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania. Podaním z 27. januára 2004 urgovala právna zástupkyňa sťažovateľa doručenie uznesenia o ustanovení znalca. Okresný súd ustanovil znalca až uznesením z 18. februára 2004, ktorého súčasťou bola aj výzva na zaplatenie preddavku na trovy spojené s vyhotovením znaleckého posudku. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením z 8. novembra 2004 tak, že neurčitý výrok o zložení preddavku spresnil. Znalcovi bol spis doručený až v marci 2005. Znalec vypracoval posudok v septembri 2005. Znalecký posudok bol sťažovateľovi doručený aj s uznesením okresného súdu o priznaní znalečného z 12. októbra 2005. Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ odvolal.

Listom zo 16. novembra 2005 bola právnej zástupkyňi sťažovateľa odvolaná plná moc. Na pojednávanie 29. novembra 2005 sa sťažovateľ dostavil bez právnej zástupkyne. Okresný súd pojednávanie pred jeho otvorením odročil na február 2006 s odôvodnením, že mu nebolo doručené odvolanie plnej moci právnej zástupkyne, a preto so sťažovateľom konať nemôže. Následne sťažovateľ zistil, že jeho bývalá právna zástupkyňa oznámila súdu podaním doručeným 24. novembra 2005 odvolanie plnej moci na zastupovanie v spore.

Na uvedenom skutkovom základe sťažovateľ tvrdí, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vo veci samej vyniesol tento nálež:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. A. H. na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zakotvené v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava IV. (predtým Obvodného súdu Bratislava IV.) v konaní vedenom najprv pod sp. zn. 6 Nc 37/88 a neskôr pod sp. zn. 6 C 220/90.

2. Okresnému súdu Bratislava IV. sa v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/90 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi Ing. A. H. sa priznáva finančné zadostučinenie, a to 100.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava IV. povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi Ing. A. H. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Bratislava IV. povinný vyplatiť advokátke JUDr. D. S., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 13/06-15 z 18. januára 2006 prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu a právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci

konalo ústne pojednávanie. Zároveň ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti a predložila ústavnému súdu spis sp. zn. 6 C 220/90.

Predsedníčka okresného súdu a právna zástupkyňa sťažovateľa oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka okresného súdu predložila ústavnému súdu vyjadrenie k sťažnosti, v ktorom sa okrem iného uvádza nasledovné:

„... Návrh na začatie konania podali dňa 23. 2. 1988 na Mestský súd v Bratislave navrhovatelia: Ing. P. M., Ing. S. S. a Ing. A. H., všetci bytom T. proti odporcovi S., B., ktorým sa domáhali uznania práva na autorstvo zlepšovacieho návrhu a vyplatenia odmeny za využívanie predmetného zlepšovacieho návrhu odporcom. Návrh bol zaregistrovaný na Okresnom súde Bratislava 4 pod sp. zn. 6 C 220/90 (pôvodne 6 Nc 37/88).

Prvé pojednávanie v predmetnej právnej veci sa konalo dňa 5. 4. 90. Do tohto termínu súd vykonal viacero úkonov (vyžiadanie dokladov, informatívne výsluchy účastníkov, žiadosť na Okresný súd v Trnave o informáciu o účastníkoch a predmete konania vedeného pod sp. zn. 13 C 2446/86). Zákonným sudcom bol JUDr. M. T.. Na pojednávaní dňa 22. 10. 91 bolo konanie prerušené. Ďalšie pojednávanie sa konalo dňa 26. 11. 91, ktoré bolo odročené na neurčito.

Pojednávanie dňa 22. 10. 92, kde bol zákonným sudcom JUDr. M. J., bolo odročené na neurčito. Znalec ustanovený uznesením č. k. 6 C 220/90 z 25. 5. 93, oznámil súdu listom z 18. 7. 93, že bol vyškrtnutý zo zoznamu znalcov. Účastníci sa odvolali proti uzneseniu, ktorým bol uvedený znalec ustanovený. Uznesením zo 14. 3. 94 bol ustanovený iný znalec. Okresný súd Bratislava IV urgoval znalca prípisom z 22. 2. 95 o predloženie znaleckého posudku. Nakoľko ustanovený znalec dňa 16. 3. 95 súdu osobne prehlásil, že nevykonáva znaleckú činnosť v odbore, na ktorý bol ustanovený, uznesením zo 17. 1. 96 bola ustanovená súdna znalkyňa, ktorej bol predložený spis na vypracovanie znaleckého posudku. Znalkyňa predložila súdu stanovisko dňa 10. 2. 1997, ktoré bolo zaslané účastníkom na vyjadrenie. Okresnému súdu Bratislava IV dňa 3. 4. 2000 znalkyňa doručila znalecký posudok. Pojednávanie dňa 7. 11. 2000 bolo odročené na 20. 2. 01 s tým, že navrhovatelia predložia súdu písomné otázky na znalkyňu. Pojednávanie dňa 20. 2. 01 bolo odročené na 27. 3. 01, ktoré bolo odročené za účelom vyhlásenia rozsudku 30. 3. 01.

Okresný súd Bratislava IV medzitýmnym rozsudkom sp. zn. 6 C 220/90 z 30. 3. 01 určil, že riešenie zlepšovacieho návrhu odporca nevyužíval. Navrhovatelia sa proti rozsudku včas odvolali. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 18 Co 425/01 z 18. 9. 02 zrušil medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava IV a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pojednávanie dňa 4. 12. 03 bolo odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 18. 2. 04 bol ustanovený znalec. Navrhovatelia sa odvolali proti uzneseniu o ustanovení znalca v časti, v ktorej bol uložená povinnosť každému účastníkovi zložiť 2 500,- Sk ako preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 9 Co 75/04 z 30. 7. 04 zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV tak, že navrhovatelia sú povinní zložiť 2 500,-Sk spoločne a nerozdielne ako preddavok na trovy spojené s vypracovaním znaleckého posudku. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV z 12. 10. 05 súd priznal znalcovi znalečné. Proti tomuto uzneseniu sa jeden z navrhovateľov odvolal. Pojednávanie dňa 29. 11. 05 bolo odročené. Pojednávanie dňa 16. 2. 06 bolo odročené na vyhlásenie rozsudku. V právnej veci pod sp. zn. 6 C 220/90 bolo rozhodnuté vyhlásením rozsudku dňa 21. 2. 06.

Podľa vyjadrenia zákonného sudcu hlavnou príčinou prieťahov v konaní bola skutočnosť, že súd mal problémy so zabezpečením znaleckého dokazovania znalcom s potrebnou kvalifikáciou. Dôvodom na odročenie pojednávania dňa 29. 11. 05 bola neúčast' zástupkyne odporcu, ktorá nemala doručenie predvolania vykázané.

S poľutovaním musím konštatovať, že vo veci sú prieťahy v konaní a sťažnosť je dôvodná.

Pre objektívne posúdenie veci chcem zdôrazniť, že v predmetnej veci pojednával JUDr. J. T. v čase podania návrhu v r. 1988 do r. 1992 a od r. 1992 je zákonným sudcom JUDr. J..

Od roku 1992 dlhotrvajúce práceneschopnosti a nedostatočné personálne obsadenie Okresného súdu Bratislava IV, negatívne ovplyvnili riadne a bezprieťahové konanie. Vzhľadom na nápad vecí je možné hovoriť o zvýšenom zaťažení všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava IV.“.

Ústavný súd preskúmal spis sp. zn. 6 C 220/90 a zisťoval postup súdu v období od 15. februára 1993, pretože od tohto dátumu – odo dňa účinnosti zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) - je ústavný súd oprávnený poskytovať ochranu základných práv a slobôd (I. ÚS 49/93).

Ústavný súd konštatuje, že v období od 15. februára 1993 do apríla 2000 okresný súd zabezpečoval vypracovanie znaleckého posudku bez toho, aby bolo nariadené čo len jedno pojednávanie. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo až 7. novembra 2000, ktoré bolo odročené na 20. február 2001, ďalej na 27. marec 2001 a 30. marec 2001, na ktorom okresný súd medzitýmnym rozsudkom určil, že riešenie zlepšovacieho návrhu odporca nevyužíval. Proti rozsudku podali navrhovatelia odvolanie. Spis bol predložený odvolaciemu súdu 12. októbra 2001. Dňa 18. septembra 2001 krajský súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. Co 425/01 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (spis bol doručený okresnému súdu 15. januára 2003). Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 4. decembra 2003 a bolo odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania. Znalecký posudok bol okresnému súdu predložený 7. septembra 2005. Následne bolo nariadené pojednávanie na 29. november 2005, avšak pre neúčast' odporcu bolo odročené. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 16. februára 2006 a 21. februára 2006, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba navrhovateľa zamietnutá.

Dňa 10. apríla 2006 bolo na okresnom súde zistené, že vyhlásený rozsudok z 21. februára 2006 ešte nebol doručený; spis je u zákonného sudcu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote súdom v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 6 C 220/90.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednáwanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pri posudzovaní namietaného konania podľa prvého kritéria ústavný súd po zistení, že jeho predmetom bolo určenie autorstva zlepšovacieho návrhu a uloženie povinnosti odporcovi vyplatiť odmenu za využívanie predmetného zlepšovacieho návrhu, a oboznámení sa s priebehom dokazovania v namietanom konaní konštatoval, že išlo o súdny spor, ktorý možno považovať z právneho i faktického hľadiska za pomerne zložitý. Ústavný súd je však toho názoru, že v danom prípade faktická ani právna zložitosť nemôže ospravedlniť doterajšiu neprimeranú dĺžku konania (viac ako 17 rokov).

2. Ústavný súd pri posudzovaní predmetného konania podľa kritéria „správanie sťažovateľa“ ako účastníka konania z analýzy spisu sp. zn. 6 C 220/90 zistil, že sťažovateľ, resp. jeho právna zástupkyňa v priebehu konania vystupovali aktívne a poskytovali súdu potrebnú súčinnosť, pričom sa viackrát listami a sťažnosťami adresovanými súdu usilovali o urýchlenie priebehu namietaného konania. Skutočnosť, že sťažovateľ a ostatní navrhovatelia sa omeškali o niekoľko mesiacov s predložením vyjadrenia k znaleckému posudku, ako aj skutočnosť, že v dôsledku neúčasti sťažovateľa na pojednávaní bolo v jednom prípade potrebné odročiť pojednávanie, ústavný súd vzal na vedomie, ale zároveň konštatoval, že negatívny vplyv sťažovateľa na doterajšiu dĺžku namietaného konania je v kontexte ďalších okolností posudzovanej veci marginálny.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v doterajšom priebehu konania vedeného pod sp. zn. 6 C 220/90. Z analýzy predmetného súdneho spisu vyplynulo (hodnotiac obdobie po 15. februári 1993), že v počiatočnom období, t. j. od 15. februára 1993 až do 3. apríla 2000, sa činnosť okresného súdu v podstate obmedzila na zabezpečovanie znaleckého posudku. Aj po zohľadnení skutočnosti, že išlo o znalecké dokazovanie v špecifickej oblasti, v ktorej je nedostatok znalcov s potrebnou kvalifikáciou, i toho, že okresný súd viackrát urgoval u ustanovenej znalkyne predloženie znaleckého posudku, ústavný súd konštatoval, že obdobie v trvaní viac ako sedem rokov, v ktorom sa činnosť súdu obmedzí na zabezpečovanie znaleckého dokazovania, nemožno hodnotiť inak ako neefektívnu činnosť súdu, v dôsledku ktorej došlo k porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj pri zabezpečovaní ďalšieho znaleckého posudku (obdobie od 18. februára 2004 do 7. septembra 2005) došlo podľa názoru ústavného súdu k zbytočným priet'ahom v konaní, keďže okresný súd už aj vzhľadom na predchádzajúci neprímerane dlhý priebeh namietaného konania mohol a mal možnosť použiť procesné prostriedky na zvýšenie aktivity ustanoveného znalca. Ústavný súd v súvislosti so svojím záverom, že zbytočné priet'ahy v konaní spôsobili predovšetkým neprímerane dlhé časové obdobia venované zabezpečovaniu znaleckého dokazovania, poukázal na to, že obdobným spôsobom hodnotila priebeh namietaného konania aj predsedníčka súdu, ktorá aj v tejto súvislosti akceptovala, že sťažnosť sťažovateľa je dôvodná.

Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že v označenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní a k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Zo súdneho spisu sp. zn. 6 C 220/90 vyplýva, že v období od podania s'ťažnosti do jej prerokovania ústavným súdom okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom z 21. februára 2006. Pretože vyhlásený rozsudok ešte nebol účastníkom konania doručený, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov.

Pretože ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, zaoberal sa aj žiadosťou s'ťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

S'ťažovateľ žiada, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie 100 000 Sk ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, s odôvodnením, že „*sa v dôsledku neukončeného dlhotrvajúceho súdneho konania nachádza v stave právnej neistoty*“.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom, právnu i faktickú zložitost' veci, ako aj pôsobenie s'ťažovateľa ako účastníka konania v doterajšom priebehu konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), t. j. v sume, ktorú požadoval s'ťažovateľ, primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. D. S. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčísлил sumou 5 302 Sk (slovom päťtisictristodva slovenských korún) spolu za dva úkony právnej pomoci - z toho dva úkony v roku 2005 podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanou zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004 v sume 15 008 Sk a v prvom polroku 2005 v sume 16 381 Sk), t. j. 2- krát 2 501 Sk a 2-krát 150 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, pretože išlo o úkony urobené v roku 2005. Ústavný súd neuznal náhradu trov konania za úkon urobený v roku 2006, pretože vzhľadom na jeho obsah nemeritórnej povahy ho nepovažoval za účelne vynaložené náklady poskytnutia právnej služby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2006